

Елена Павлова

Затворена времева крива

1.

Когато човек отива у Боско, никога не знае какво точно му се готви. Обикновено се започва от лабораторията му и се свършва... на различни места. В най-благоприятния случай – на купон. В по-неблагоприятния: на непознато място (евентуално до мацка) и с махмурлук. А в най-лошия – в участъка. Татко ми обеща, че ако още веднъж ни пипнат за глупости, сами ще си плащаме гаранциите, защото сме идиотчета. И сигурно е прав. Тъй де, да си в най-известното престъпно семейство из целия Цивилизован Космос и да те опандизват за скандали в пияно състояние, каране с превишена скорост и задето си се приземил в нечия частна собственост е, меко казано, пълен идиотизъм. Ама с Боско никой не знае...

Боско е кръстен на чичо ни Боскон и гръм да ме удари, ако името не прави човека. Приличат си като две капки вода, само дето чичо ми е малко чалнат, голям многознайко и малко нещо ясновидец. То си трябва за занаят като нашия, ама той е от най-лошите. Обича да си вре носа където не му е работа и всичко знае! Е, Боско е същия. Има си лаборатория, голям изобретател е, обожава да си вре дългия нос насам-натам...

Аз съм кръстен на чичо си Аштън. Те с чичо Боскон също са братовчеди (като нас двамата с Боско), идват от Старата Земя и навремето с гръм и трясък са поели ръководството на семейството и са ни издигнали към висините. Чичо ми Боскон много го обичам, но с чичо Аштън сме наистина близки. Пак ще кажа – името прави човека. Аз съм като него, той е като мен... Пък и май е по-симпатичен от дъртия Боскон. Много работи знае, но не ги ръси в най-неудобния момент. Оня ден например ме замъкна в кабинета си и ми прошепна на ухо да си оставя вечерта портфейла вкъщи като ще излизаме с брат'чеда. Позна! Преджобиха ме на дискотеката, ама не носех ни пари, ни документи, та нищо не ми откраднаха.

Боско се чоглави с техника, аз си падам по историята. Той е научил наизуст двигателя на Старата Сали, аз – всичките големи и малки обири, дето сме ги правили от Дарковлак Медения насам.

Старата Сали е нашата обща братовчедска кола. Истинска антика. Модел отпреди 50 години. Върви като часовник (благодарение на Боско) и до най-дребния детайл е същата като тази, с която чичовците ни навремето се явили от Старата Земя (това – благодарение на мен).

Та, бях тръгнал да казвам, че когато човек отива у Боско, не знае къде ще свърши. Днес би трябвало да скокнем със Сали до леля ни Лавиния за рождения ден на третата ни братовчедка Смаш, но още като го видях Боско на прозореца, ми стана ясно, че рожденият ден ще почака. Беше с работната си престилка и онази маска на лицето, дето запоява фините схеми с нея.

– Ако можеше да се върнеш назад във времето – поде ме без предисловия – къде би искал да отидеш?

Без да се замислям, отвърнах:

– На Дарковлак Медения.

На него и без обяснения му е ясно защо, но за вас ще кажа:

Преди чичовците ни да се явят в рода, сме били просто малка, дребна, незначителна и без особени успехи бандичка, подвизаваща се в системата Сутрешен чай – тук, където и сега е щаб-квартирата ни. Чичовците пристигнали с гръм и трясъци, огледали положението, предложили рейд на Дарковлак Медения, успели да оберат най-голямата банка в галактиката и от там родът ни тръгнал към възход за да стане това, което е сега. Хиляди по-дребни и стотици страхотни обири (специализираме се по банките), огромни легални корпорации да перат отъмкнатото... Голяма работа. Но аз копнея да видя началото. Първия удар. За мен това е по-важно от заселването на първата извънземна колония, Втората Световна война, поражението на Наполеон при Москва, Анибал и слоновите и пристигането на кометата, дето уж помела динозаврите.

– Дарковлак Медения значи? И аз така си помислих! – Боско благо се усмихна. – Аш, колко пари имаш?

– Знам ли? Двеста? – Порових в джобовете си. – Към толкова.

– Хайде да отскочим до онзи магазин близо до...

– А, не. – Възпротивих се веднага. – Помниш какво каза татко, нали?

– Ако нямаме пари, не можем да си купим подходящи дрехи. – Разумно се оправда той. – Кола поне имаме, но банкноти стари емисии и съответни костюми...

– За какъв дявол ни са? – Зяпнах го аз. – Отиваме на рожден ден, не на бал с маски!

– Не отиваме на рожден ден, а на Дарковлак Медения. После, като се върнем, ще идем да поздравим и братовчедката Смаш.

– Че дотогава празненството ще е минало! Освен това имах предвид не Дарковлак Медения днес, а преди...

– Знам много добре какво имаше предвид! – Отряза ме той. – Ела

тук. Дай си часовника.

Лабораторията на Боско е светая светих и той никога не ме кани вътре, освен ако няма намерение да ми демонстрира ново изобретение.

Този път имаше предвид малка кафява дървена кутия с прикрепени върху капака дисплей от течен кристал и бутони от сложен калкулатор. Изглеждаше стилно.

– С това ще отидем на Дарковлак. – Той сложи часовника ми на масата до кутията. – Гледай сега.

Щракна едно копче, дръпна ме назад и безцеремнено ме изтика отвъд начертаната на пода тебеширена черта.

Секунда по-късно кутията изпука тихо.

– Готово! – Сега пък ме дръпна към масата.

– И какво? – Посегнах към часовника си.

– Виж колко е часа.

Първо, часовникът беше мокър и кален, все едно е лежал на някое сметище. По кутията също имаше кал. Излишно е да споменавам, че секунди преди това не ги беше имало. Не съм някой мърльо! Второ, според часовника ми, от момента в който го сложих на масата и докато си го взема, бяха минали примерно три часа.

– Видя ли! – Боско гордо се изпъчи. – Пратих го назад във времето и го прибрах от там.

– Не забелязах да липсва.

– На това му се вика затворена времева линия – връща се там, откъдето е започнала. Сега разбра ли как ще отидем до Дарковлак и после на рожден ден?

Кимнах. Наистина ни трябваха пари за костюми и пари. Глупаво звучи, нали? Ама ако се опиташ да пазаруваш с нова банкнота преди петдесет години...

– Ами, ще ходим до магазина – заключих след кратко размишление.

Не се наложи.

Звънна куриер и ни остави кашон от чичовците Боскон и Аштън.

Вътре имаше сак с няколко комплекта дрехи и бельо – всички модел отпреди петдесетина години – и пачки с пари. Сигурно бяха към десетина бона. Предостатъчно да идем, да гледаме, да се позабавяваме, а след това и да отскочим до Паунър Дебърмаунт да се разорим на казината. Банкнотите, не се съмнявайте, бяха от точния времеви период.

Имаше и бележка в смисъл да оставим послание, че сме решили да си пробваме малко късмета сами и че те двамата са ни дали нужното. В

случай, че не дай си боже стане нещо, да не се притесняват родителите ни. Хубаво нещо е това да са ясновидци чичовците ти – жалко, че ние с Боско не сме наследили тази им способност. Но пък сме от друг клон на рода.

Написахме и подписахме бележката. После се преоблякохме, натоварихме кашона и машинката на Боско на Старата Сали и напуснахме града. Официално – на път да си пробваме късмета сами. Неофициално – да посетим най-великото събитие в световната история.

2.

Боско спря на отбивката за леля Лавиния и тържествено нагласи на дисплея знаменателната дата – 25 май – и часа – 9.30 сутринта. След няколко минути в далечното минало корабът от Старата Земя щеше да пристигне.

Щрак.

Това ме обиди. Човек не знае какво да очаква от Боско, но можеше да направи заминаването малко по-тържествено: обратно броене, „Готови – старт“ или нещо от този род...

Намирахме се на същата отбивка, само дето някои от дърветата ги нямаше, други бяха малки – и трети бяха големи, ама различни. Двойните кули на спейспорта – чисто новички обаче – все тъй стърчаха в далечината. На десетина метра пред нас се кипреше и знак: „За порта – насам“.

– Успешен опит – ухили се Боско.

– Почти. – Съгласих се аз.

Все пак – знаменателен миг. Обърнах се, взех една от пачките в кашона, разпечатах я прозаично и я разделих на две. Половината за мен, половината за братовчеда. Щеше да е разумно и да се отбием в някоя банка да внесем останалото – не е хубаво човек да носи десетина бона със себе си, нали така?

Огромният пътнически кораб от Старата Земя – дъвен модел дори за тогавашното време – увисна над спейспорта и плавно се спусна в хватката на магнитните мрежи.

Боско ме побутна:

– Намествай се зад волана, драги. След малко ще се появят.

Това и направих.

Само дето не се появи никой.

Седяхме и чакахме. Извървяха се седем-осем коли, после още две и накрая нищо. Чакахме цял час след приземяването – колата на чичовците ни я нямаше!

– Да не си сбъркал датата? – Попитах несигурно.

– Всичко е точно. – Боско погледна дисплея още веднъж. – И датата, и годината. И часа.

За часа поне бях сигурен.

– Дали пък да не са отишли направо в леля Лавиния? – Зачудих се.

– Тази част от сведенията е малко мътна. Може да са отскочили първо до...

– Може. Какво ще кажеш да идем да се разходим из града и после, като се появи лимузината им...

Така и направихме. До късно вечер се разхождахме, напазарувахме сума бъдещи антики... и колата на чичовците ни не се появи пред старата семейна къща.

– Има нещо гнило – казах аз. – Слушай, капнал съм. Дай да се върнем вкъщи, да идем на рождения ден, да разпитаме точно чичовците и тогава да опитаем още веднъж!

– Добре! – Боско кимна, нулира показателите на дисплея и щракна копчето.

Щрак.

Преди това бяхме на паркинга пред универсалния магазин – и сега пак си бяхме там. На същото място. И в същото време. Сигурен бях, защото същите хора, които вървяха наоколо преди, продължиха спокойно да си вървят.

Щрак.

Нищо не се промени.

– Боско? – Сръгах го лекичко. – Някакви опити ли си правиш?

– Какви опити? – Той ми се намръщи. – Опитвам се да ни прибера вкъщи! Знаеш ли, може би магнитния резонанс при приземяването да е повлиял нещо на схемите на типлъровия имитатор и да...

– С една дума, заседнали сме тук?

– Да. – Съгласи се Боско след още няколко безполезни щраквания. – Ще ми трябват някои части за да оправя машинарията... Няма страшно. Затворена времева линия, нали знаеш – можем да стоим до безкрайност тук и пак ще се върнем навреме за рождения ден.

– Можем да стоим тук до десет бона – напомних му аз. – Добре, да скочим до хардуерния магазин. Трябва да е отворен все още.

Скочихме.

Не съм по тази част и не мога да следя високотехнологични разговори. Знам само, че половин час след като Боско се облегна на тезгяха и се заприказва с продавача, ме хвана за ръката и ме изведе от магазина. Беше пребледнял като платно.

– Частите ги няма? – Зададох единствения логичен въпрос.

– Не, има ги.

– Трябва да ги чакаме?

– Седмица-две.

– Да не ти прилоша от обяда?

– Не. Струват към осемдесет и пет милиона. Нали разбираш, неща, които по-късно ще се усъвършенстват и ще влязат в масова употреба... Някои сам ще трябва да си правя, заедно с машините за правенето им...

Кимнах. Осемдесет и пет милиона...

– Можем да направим само едно – казах накрая. – Отиваме при леля Лавиния. Тъй де, при бъдещите родители на бъдещата ни леля Лавиния. Ако Аштън и Боскон са пристигнали вече, ще се помъчим да им обясним какво е станало и да помолим за дял от печалбата на Дарковлак Медения.

– А ако още ги няма?

– Ще се престорим на тях, глупако! – Ухилих се. – Не знам дали истинските Аштън и Боскон са ясновидци или не, но съм уверен, че мога със затворени очи да ти начертая не само плана на вътрешността на банката, но и схеми за всеки един етап от рейда в нея... до всяка една среща с охраната вътре.

– Ама...

– Да се сещаш някой по-лесен начин да се сдобием с осемдесет и пет милиона?

Тъй че паркирахме Старата Сали пред старата родова къща, влязохме вътре и поднесохме на събралите се историята за Аштън и Боскон, пристигнали току-що от Старата Земя по поръка на чичо си Дейвидс, който много искал да се запознаят с тази клонка на родословното дърво...

3.

Рейдът на Дарковлак Медения приключи по програма. С нашия дял – над сто милиона – купихме части за машинката на Боско. На практика той сглоби чисто нова. Плюс половин завод заради нея. Но тя не проработи.

Не знам какъв беше проблемът – може би частите тогава не са така прецизни като сега. А може би има нещо общо със самата природа на времето. Боско тъй и не успя да уточни. Но още след рейда, докато брояхме парите, вече знаех КАКВО ЩЕ СТАНЕ. Защото Ашгън и Боскон не съществуваха – това беше само легенда. И един господ знае дали на Старата Земя има клон на семейството или не. Тъй и не проверих. Фактът е, че ние сме Ашгън и Боскон. Че всички семейни рейдове са били толкова успешни защото аз просто съм научил историята им наизуст (и веднага след Дарковлак Медения побързах да запиша всичко, което помня за схеми, планове и тъй нататък, за да не пропусна някой важен елемент след години). Че семейният бизнес върви все нагоре, защото Боско изобретява вече изобретени от чичо ни Боскон неща, които познава добре...

И ето ни на – на кажи речи седемдесет. Последните петнадесетина години бяха най-сладки, защото това вече не сме го изучавали по чужди разкази, а си го спомняме лично. Да знаеш дреболии – току ти шуква някоя в главата – е много забавно. И безспорно полезно.

О, да. И бебетата. Най-много се притеснявах за малкия Аш – че мама и татко могат да не се харесат, колкото и внимателно да ги насочвах един към друг, че бебето може да е момиченце, че... и после... Но всичко е наред. И Аш, и Боско се родиха точно навреме, растат точно както си спомняме и въобще всичко е наред.

Тази вечер ще затворим времевата линия на Боско – или поне така се шегуваме двамата. Преди половин час пратих кашона с парите и дрехите по куриер. А сега, заедно с подаръците и Старата Сали – още върви, пущината – потегляме към Лавиния.

Боско го е изчислил така, че да минем край отбивката в горе-долу точния момент, когато Аш и Боско ще шракнат копчето.

Сигурно се чудите защо не сме ги предупредили за опасността, шом знаем всичко.

Второ, защото ние/те трябва да заминат, за да ни има *нас сега*. И

ако не го сторят, нямам ни най-малка представа какво би могло да стане. Боско казва, че е възможно Вселената да изчезне, просто без едно „щрак“. А може би, след като ние/те не заминат, Аштън и Боскон няма да поведат рода към слава и ние/те ще сме се родили в бедна, измираща по пандизите фамилия и всичко ще е различно, само дето *нас сега* няма да ни има...

Както виждате, и той не знае.

Но подобни мрачни перспективи не биха ме спряли да пошушна на Аш, ако нямаше и друга, твърде важна причина. И тя е, че и двамата сме получили/ще получим точно това, което искаме от живота, а и самият ни живот (смея да твърдя) беше/ще е извънредно приятен и успешен.

Боско неволно забавя край отбивката. Точно навреме да мернем за миг Старата Сали на нас/момчетата, която просто изчезва. Щрак.

И отворената времева линия се затваря. Един вид.

Както казах навремето, човек никога не знае какво точно му се готви, когато отива у Боско. Но поне този път – макар и с разлика от петдесет години – ще приключим точно там, закъдето бяхме тръгнали... на рождения ден на Смаш. Все още пазя подаръка за нея – бях го сложил в жабката на Сали и така и забравих да го извадя преди да потеглим за миналото. Сигурен съм, че ще стане хит: медальон на модерния съвременен Ботолети, само че овехтял с петдесет години и на него пише „На Смаши от Аш и Боско“. Ако аз/Аш не си бях хвърлил парите за него, нямаше да се налага *аз сега* да пращам на аз/Аш кашон с древни реликви от моето тогавашно време (и да ги опаковам щателно навремето), те/ние щяхме да можем да си купим всичко сами. Всъщност, притеснява ме само едно – от тук нататък вече не знам какво се е случило и ме гложди страх как точно ще обясня на моите/Аш родители, че аз/Аш съм се запилял нанякъде с благословията на чичо си Аштън/аз.

– Знаеш ли, чудя се – Боско постепенно забавя колата.

– Да?

– Чудя се дали ефектът, дето се получи навремето с машинката ми не се дължи на влизането в перманентно съществуваща времева примка. И дали сега, като затворихме времевата линия, тя ще проработи. Къде би искал да отидеш, ако това стане?

– На заселването на първата извънземна колония – отвърнах без колебание. В списъка ми това беше след Дарковлак Медения и сега е на първо място, преди Втората Световна и всичко останало.

– Там пък защо?

– Тогава е започнал официалната си история рода ни. Не знаеш ли?

Имало е двама братовчеди, Боскон и Аштън, в чест на които имената се предават по род...

– Ще трябва да планирам и преместване в пространството, което...

– Боско измъкна познатата ми дървена кутия от жабката и се зае да щрака с клавишите.

Една мисъл ме удари като с чук по главата.

– Чак... – подех.

Късно.

Щрак.

Тръгне ли човек с Боско, никога не знае какво точно му се готви.

КРАЙ

© Елена Павлова

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/214>]